

KAYIP JEOLojİLER

İSMAİL ORHAN SÖNMEZ

✕ @ f / otukennesriyat

YAYIN NU: 2205

EDEBÎ ESERLER: 1121

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI

SERTİFİKA NU: 49269

ISBN: 978-625-408-822-3

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

1. Basım: Gece Kitaplığı, 2018
Ötüken Neşriyat'ta **1. BASIM**

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®

İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50

Genel Müdür: Ertuğrul Alpay

Genel Yayın Yönetmeni: Göktürk Ömer Çakır

Editör: M. Bilal Erimez

Kapak Görseli: Adriana Bustos'un *Fuegos* (Alevler) isimli tablosu.

Kapak Tasarımı: Ötüken

Dizgi-Tertip: Ötüken

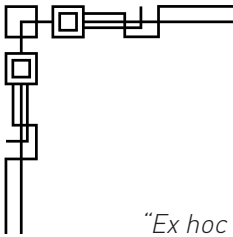
Kapak Baskısı: CB Matbaacılık

Baskı: Ötüken Neşriyat AŞ
İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50
Sertifika Nu: 49269

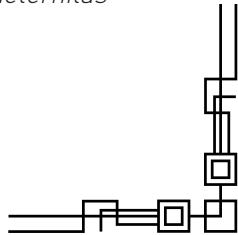
Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir.
Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği
akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya
tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya
edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

İsmail Orhan Sönmez: 1978’de Kastamonu İnebolu’da doğdu. İlk, orta, lise öğrenimini Balıkesir’de tamamladı. Tarih, felsefe, doğa bilimleri ve edebiyat alanında okuma ve gözlemlerini sürdüren Sönmez, düşüncesinin sıklet merkezini kültür felsefesi, modernizm eleştirileri, gelenekçilik, siyasal kurumların felsefi, kültürel ve metafizik öncüllerini tartışan metapolitik üzerine yerleştirmiştir. Evli ve iki çocuk sahibi olan Sönmez, İngilizce, Fransızca ve Almanca bilmektedir.

Eserleri: *Kayıp Jeolojiler* (2018, şiir) *Doğa Tarih İnsan Üzerine Aykırı Düşünceler* (2018, deneme) *Kardeşim Kurt* (2019, şiir) *Hızırname* (2020, şiirsel deneme) ve 2022 Şiir Derneği Özel Ödülü sahibi *Tulliana: Anadolu Parsına Şiirler* (2021, destan).

"Ex hoc momento pendet aeternitas"

İçindekiler

Ön Söz	11
Yitik.....	15
Apollonia	16
Çırpınış.....	17
Les Temps Perdus.....	18
İroni	19
Gün Batımı	20
Sonbaharda Ölüm	21
Masumiyet	22
Arta Kalan.....	23
Lüzumsuzluk	24
Ebedî Çevrim	25
Tortu	26
Likenler.....	27
Aldanış	28
İssızlık	29
Silencia	30
Düşmek.....	31
Yaşamak İradesi	32
Gün Batımı	33
Kayalar	35
Tükeniş.....	41
SolonneL.....	43
Başkalaşmak.....	45
Ecdysis	46
Dargınlık.....	48
Sıkıntı	50
Kelebeğin Ölümü	53
Benzersizliğin	54
Aşka Deyiş	56
Ebedî Serseri	60
Göçebe	64
Yaşamak.....	70
Bir Yağmur Masalı	73
Son Nefes.....	74

Kitaplar	75
Günler	76
Escrimeur	78
Güruh	80
Beşeriyet	82
Jeolojilere Yolculuk	83
Dağların Çağrısı	89
Engerek	96
Gerekli Olan	97
Haiku	98
Kelebeğin Dansı	99
Kiraz Çiçekleri Meditasyonları	101
I	101
II	101
III	102
IV	103
V	104
VI	106
VII	107
VIII	107
IX	108
XI	108
XII	109
XIII	109
XIV	110
XV	110
XVI	111
XVII	111
XVIII	112
XIX	112
X	113
Sadeleşmek	115
Taşlar	117
Yabanılda	119
Kayıp Jeolojiler	120
I	120
II	123
Çocukluğumun Kayıp Yazı	128

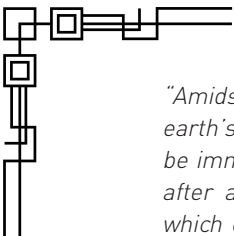
Ön Söz

Türk şiirinde bugüne kadar ideolojik, toplumsal ve bireysel kaygılarla yazılan şiirlerin ötesinde *Kayıp Jeolojiler*, ilk defa doğayı kendi nesnelliği ile ele alan, bir fenomen olarak insanı metafizik ve tarihsel uçuşkanlığı ile irdeleyen konulara değinmektedir. İmgesel anlatımı başarılı kılmak için Türkçenin tarihsel zenginliğinin olası kıldığı tüm anlatım biçimlerinden yararlanılmıştır. Şiirin dile getirebileni tekrar eden değil, dile getirilmeyen, nümenik olanı dile getirmeye çalışarak insan ekininin ve dilinin sınırlarını geliştirici arketipal doğasına bir yöneliş söz konusudur. Şair, toplumsalın, rasyonel ve kılgsal evreninin dışında, dilin kavrayış olasılıklarının sınırlarında gezinerek insani dünyayı etkileyen ama farkındalığımızın dışında kalan büyük kuvvetleri, Antikite'nin ozanlık geleneğinde olduğu gibi dile getirmek, insanlığa duyurmak, yarı kutsal bir sezikle numenik dünya ile insanların dünyası arasında, hayatın ritmini kozmik ile irtibatlandıran sacerdotal bir aracılık yapmak durumundadır. Wittgenstein'in dediği gibi: "Dünyayı doğru şekilde görmek isteyen, ifadeleri aşmak zorundadır." İşte şiirin asıl fonksiyonu aklın ve dilin sınırlarını, ifadenin sınırlarını aşarak doğrudan bir dünya deneyimi için metafizik bir davettir.

İsmail Orhan Sönmez

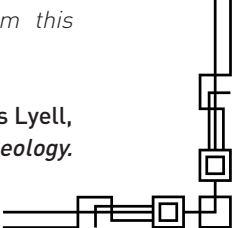
17.02.2018

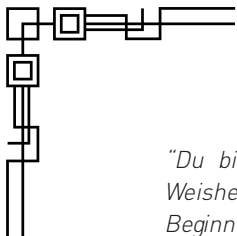
Balıkesir

"Amidst the vicissitudes of the earth's surface, species cannot be immortal, but must perish, one after another, like the individuals which compose them. There is no possibility of escaping from this conclusion."

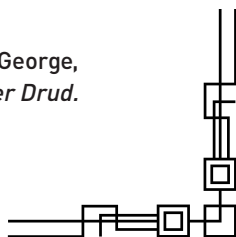
**Sir Charles Lyell,
*Principles of Geology.***

*"Du bist nur Mensch... wo deine
Weisheit endet
Beginnt die unsre."*

**Stefan George,
*Der Mensch und der Drud.***

Yitik

Sanırım bir kırıklık,
Geri dönüşü olmayan,
Kayıp bir çocukluk gibi.

Masum ve kaygısız gülüşlerimizi,
Yaz günü sevinçlerimizi,
Kaybedecek bir şeyi olmayan,
Başbozuk diklenişlerimizi,
Ve kimseye çekici gelmeyen,
Şehir kenarlarındaki tarlalarda,
Aquarelle bir mutluluğu,
Pastoral bir masaldaymışçasına,
Sonu iyi bitmeyecek bir hikâyeye dönüştüren gözlerimizi,
Anımsıyorum.

Çok hırçındı saçlarım,
Suçlu ben değildim.
Yitik bir orman hatırası meşe ağaçları çelmişti aklımı,
Geride bir çello ezgisi vardı hep,
Yitip gittim...

Apollonia

Adagio bir orman kıyısı,
Epik.

Uzaklarda bir perinin şarkısı,
Gözlerimden gelip geçen lüzumsuz bilgiler,
Müruri zaman öğle uykularına yatıyor düşlerim.
Bir ölümlü telaşıyla ben,
Gün batımlarında tuhaf çaylar içerim.
Çoğu zaman yalnızdır güneşle söyleşilerim.
Ayağıma değen taşlar,
Serpantin.

Ve serpentin kıvranımlarını,
Anlayışlarını,
İyi bilen adımlarla dolaştım insanlar arasında.
Tarumar edilmiş kırlarda şahin gözüyle,
Mar'ın hesabını tuttum gel zaman,
Ki kartallar çoktan tükenmişti göğümüzde,

Topal ve pasaklı bir iblis kötülük dedikleri,
Aslında tembellik ve çaresizlik.
Günah dediğimiz özünde,
Beceriksizlik...

Bana düşmez merhamet,
Sel yataklarına doluşan ölüm tomarlarına
Şeytanlara, insanlara ve insansılara,

Adagio, bir kuzey ormanı akşamüstü,
Kuğular geziyor yağmurda,
Gölde bir sonsuzluk,
Hyperborea...

Çırpınış

Buzul düşünceler,
Camgöbeđi denizler,
Yüksek dađ peyzajları,
İçindi içimdeki bu tüm gidip gelişler,
Arkaya bakılmayası bir yolda tırmanarak ışığa,
Tuttuđum dilekle köklenmeyi denedim küre-i arza,
Vakit o eski cenk vakitleri değildi,
İnsanlık Akdeniz kıyılarına yapışmış sinekler gibi,
Kış üzere olan sonbaharda,
Dermansız...
Ilık rüzgârlarla ılgıt, ılgıt bir ölümdü düşen paylarına.

İçimde bir sebil çeşme kitabesi kırık,
Dar sokaklarda tekrar edişler bin yıllık,
Ki her tekrar ediş bir ölüme gidiştir,
Bir koza gibi sarmalar bizleri dil ve düşünceden örölmüş,
İçine doğduğumuz, yaşadığımız ve kuruduğumuz.
Sonra sam yellerinde toz toprak içinde yok olduđumuz.

Kıyıya vurmuş ve unutulmuş,
Ümit cenazesi sandallar gibi,
Yıpranmış,
Vuruyoruz kıyısına zamanın,
Her birimiz ayrı bir ayniyet,
Boşuna bu çırpınış.